

СЕРЙОЗНО? ВИ Ж НІБИТО ПРАДАВНІ ВОЇНИ, що наганяють жах на всіх, а ти здригаєшся? Найгірше ще не почалося.

Я знову підняла кулак і цього разу зацідила йому в щоку. Його голова хитнулася вбік, а кістки затріщали від потужного удару. Кобальтово-синя кров забризкала дерев'яну підлогу кабінету, що розташовувався на горішньому поверсі габаритного маєтку. Небожитель, що сидів зв'язаний у центрі кімнати, струснув головою ще раз, остаточно отямився й витріщився на мене. Його лице заюшило кров'ю, а брови насупилися з болю.

— Твої очі, — промовив він, ледь ворущачи розбитими й набряклими губами, і замовк, аби сплюнути кров на підлогу біля моїх ніг. — Я знаю, що ти таке.

Він завзято борюся, його волосся злиплося від поту й крові. Руки були зв'язані за спиною, і м'язи напиналися під пошматованою тканиною колись пристойного костюма. Кімната, посеред якої він скоцюрбився на стільці, теж колись мала розкішний вигляд.

— Але це неможливо. Тебе не має бути. Іг'Моррутени загинули під час Війни Богів.

Я не народилася Іг'Моррутенном, але стала ним, і мене завжди виказували мої очі. Коли сердилася, чи відчувала голод, чи будь-як почувалася, крім буття смертною, вони світилися, як вогняні жарини, — одне з багатьох свідчень, що я вже не людина.

— А, так, Війна Богів, — схилила голову набік, розглядаючи його. — Не нагадаєш, як вона почалася? О, звісно: тисячі років тому ваш світ вибухнув, згорів та завалився на наш, руйнуючи життя й технології. Тепер ти та твій вид установлюєте тут правила, еге ж? Тепер світ дізнався про богів і монстрів, а ви стали великими благодійниками, що тримають усіх поганців під замком.

Я присунулася ближче, ухопившись за спинку стільця. Небожитель спробував відхилитися від мене.

— Ти в курсі, що сталося з моїм світом через ваше падіння? Доки ви відновлювалися, мій дім у пустелях Еорії охопила чума. Знаєш, скільки нас померло? Чи тобі байдуже?

Він не відповів. Я відштовхнулася від стільця й підняла руку, вологу від його крові.

— Я так і думала. Що ж, у тебе блакитна кров... мабуть, і справді все — не те, чим здається.

Я присіла біля нього, відчуваючи, як тріскотять уламки скла під каблуками. Світло падало тільки з коридору, проникало крізь відчинені двері й освітлювало розгромлений кабінет. Підлога була всипана сторінками з книг й уламками розтрошеного стола, на який я жбурнула мого суперника.

Ми прийшли сюди саме через небожителя, і хоча було малоймовірно, що той артефакт, який шукає Кейден, тут, але я однаково перевірила. Відлупцьований мною і зв'язаний небожитель мовчки спостерігав, як я обшукую руїни кімнати. Непохитний вираз його обличчя слугував щитом, за яким він приховував справжні емоції.

З нижніх поверхів долинули останні крики інших мешканців будинку. Пролунали постріли, а потім — зловісний сміх. Я підійшла й поклала руки небожителю на плечі, його очі блищали

гнівом. Одним плавним рухом перекинула ногу через його стегна й осідлала їх.

Він різко підвів голову та глянув на мене з абсолютною огидою й збентеженням.

— Ти вб'єш мене?

Я похитала головою.

— Ні, поки що ні.

Він спробував відсахнутися, та я схопила його за підборіддя й змусила дивитися на мене.

— Не хвилюйся. Боляче не буде. Мені лише треба пересвідчитися, що ти справді той, кого ми шукали. Потерпи. Я мушу зосередитися, аби це спрацювало.

Кілька порізів вкривали його обличчя, з одного з них цебеніла кров. Я схопила його за підборіддя й обернула голову набік, а далі нахилилася й провела язиком уздовж рани. Не встигла я й оком змигнути, як мене виштовхнуло з кабінету в його спогади.

У підсвідомості замиготіло синє світло, а перед внутрішнім зором то з'являлися, то зникали незнайомі кімнати. У моїх вухах лунав сміх жінки, набагато старшої за нього, вона несла татю із їжею до невеличкої вітальні. То була його мати. Зображення наклалися, і я побачила двох чоловіків, що теревенили про спорт і галасували в переповненому барі. Дзвеніли склянки, сміялися люди, намагалися перекричати лемент кількох телевізорів із плоскими екранами, що висіли на стінах. Я просунулася глибше, і в скронях болісно запульсувало. Картина змінилася, і я потрапила до напівтемної кімнати. Хвилі золотаво-каштанового волосся обрамовували тендітне обличчя жінки. Її стогін голоснішав, вона вигинала спину, стискаючи в долонях свої груди.

Рада за тебе, але це не те, що я шукаю. Я заплющила очі щільніше, намагаючись зосередитися. Я потребувала більшого.

Я їхала брукованими вулицями Арарієля у великому авто із затемненими вікнами. Сонячне світло мерехтіло між будівлями,

додаючи пейзажу краси золотаво-жовтим сяйвом. Люди квапилися кудись хідниками, а велосипедисти прокладали собі шлях поміж автівок. Зсунувши темні окуляри на кінчик носа, я обернула голову й глянула на моїх супутників. Поруч зі мною на задньому сидінні сиділи троє чоловіків. Автівка виявилася більшою, ніж я очікувала. Ще двоє сиділи спереду: один кермував, а інший балакав по телефону на пасажирському сидінні. Молоді, чисто поголені й одягнені в такі самі припасовані чорні костюми, як і небожитель, в чий свідомості я перебувала.

— Вони чули щось іще? — запитала я, але не своїм жіночим, а голосом небожителя.

— Ні, — відповів чоловік навпроти. Його волосся, зачесане набік, зафіксували такою кількістю гелю, що я чула його запах навіть у кровемаренні. Він був стрункішим за того, що сидів поруч, але я знала, що він так само могутній. — Вінсент дуже по-тайливий. Гадаю, вони знають: напади не просто почастішали. Вони мають ціль. Тільки ми не знаємо, яку саме.

— Ми втратили багато небожителів, забагато й зарано. Це відбувається знову, чи не так? Те, чому нас учили? — промовив чоловік поряд зі мною. У його тихому голосі я вчувала побоювання. Він — людина-гора, та попри об'єм його біцепсів він так здригнувся, що це виказало мені його переляк. Чоловік декілька разів то зчіпляв пальці в замок, то розчіпляв їх, а далі обернувся до мене обличчям.

— Якщо так і є... якщо це воно... то він прийде знову.

Не встигла я відповісти, як зненацька пролунав короткий смішок. Я глянула на чоловіка, що сидів навпроти. Той дивився у вікно, міцно схрестивши руки на грудях.

— Схоже, його повернення лякає мене дужче, ніж зустріч із ними.

Він теж здавався молодим. О боги, невже всі небожителі — на вигляд як студенти-мажори? Ось проти чого нам доводиться боротися?

— Чому? — запитала я. — Він — легенда, щонайбільше — міф. З нами трое з Руки Раширіма. Будь-що, спроможне їх убити, або загинуло під час війни, або ж століттями перебуває в ув'язненні. Це лише черговий пересічний монстр, що вважає себе могутнім.

Я замовкла й зазирнула у вічі кожному з них.

— Ми впораємося.

Чоловік на передньому сидінні розтулив було рота, щоб відповісти, однак автівка різко зупинилася. Ми вийшли назовні й зачинили дверцята. Нас осяяло сонце. Вигнуту під'їзну доріжку заповнювали автомобілі, що прибували й прибували, а біля входу скупчилися небожителі. Деякі з них зібралися маленькими групами, інші пересувалися з місця на місце.

Я обсмикнула свій піджак, пригладила фалди один раз, потім другий, і попрямувала до входу, відчуваючи, як хвилювання просочується в саму мою сутність. Переді мною височів великий будинок із мармуру й вапняку. Поєднання золотого, білого та кремового кольорів було таким крикливим, що межувало з несмаком. Кілька чималих флігелів з маківками й рядами великих склепінчастих вікон розкинулися на кожному боці будинку. Я бачила, як люди пересуваються кам'яними містками, що з'єднують різні будівлі. І всі вони вдягнені в схожі ділові костюми й мають із собою теки й дипломати. Поки я спостерігала, кілька людей вийшли з будинку, розмовляючи та сміючись. Вони крокували вулицею так, ніби не покинули щойно справжньої фортеці в центрі міста.

Міста Араріель.

Мій зір затуманився, коли я витягла себе зі спогадів. Прекрасні вулиці Араріеля потьмяніли, і я знову опинилася в потрошеному й погано освітленому кабінеті. Тепер я знала все, що потрібно. Обернула обличчя небожителя до себе, і слабка усмішка зворушила мої вуста.

— Бачиш, я ж казала, що не болітиме... а от надалі буде.

Він напружено глитнув так, що підскочив кадик, і запах його страху наповнив кімнату.

— Що ти бачила? — пролунав позаду мене хрипкий, різкий голос.

З ледь чутним стуком чоловік жбурнув на підлогу щось м'ясисте й увійшов до кімнати. Його присутність була майже так само всеохопною, як і моя.

— Усе, що нам потрібно, — пробурмотіла, встаючи зі стільця, і плавним рухом розвернула його так, аби Пітер опинився лицем до Алістера.

— Він — небожитель? Ми вже достатньо надивилися на них, Діанно, — сказав Алістер і провів рукою по обличчі.

Його шкіра й одяг вимастилися кров'ю побоїща, спричиненого ним унизу. Зазвичай бездоганно укладене сріблясте волосся Алістера, а наразі поплямоване багрянцем, трохи розпатлалось.

— Я бачила Араріель. Він був у місті. Вони розмовляли про Вінсента, а отже, він, — я трохи потрусила стілець із нашим зв'язаним другом, — працює на Руку.

Посмішка, люта й смертоносна, викривила обличчя Алістера.

— Ти брешеш.

— Ні, — сказала я, похитавши головою, і штовхнула до нього стілець. — Я відчула це на смак. Це Пітер Макбридж, двадцять сім років, небожитель другого рангу. Його батьки на пенсії, і він не має інших зв'язків зі світом смертних. Фортеця — в Араріелі. Його колеги балакали про нас і наші досягнення. А ще згадували про Руку Раширіма й навіть про Вінсента.

Хлопець на стільці вигнув ший, вражено поглядаючи то на мене, то на Алістера і, затинаючись, запитав:

— Як ти це побачила? Звідки ти знаєш?

Ми замовкли, спостерігаючи, як Пітер зиркає навсібіч. Я присіла навпочіпки й схилилася до нього.

— Ну, знаєш, Пітере, кожен Іг'Моррутен має свою маленьку фішку. І це — одна з моїх.

Він і далі з жахом витріщався на нас, а я поплескала його по щоці й знову перехопила погляд Алістера. Той повільно, зловтішно посміхнувся та сказав:

— Якщо розказане тобою — правда, то Кейдена це дуже, дуже потішить.

Я кивнула ще раз.

— Лазівку я знайшла. Решта залежить від тебе.

Я відступила від стільця, Алістер ступив крок уперед.

— То як, Пітере, хочеш дізнатися, на що здатен Алістер?

Небожитель напружився, намагаючись розірвати пута, однак був надто слабким, надто зраним, аби знайти в собі сили. Я пирхнула. Оце так войовники! Кейден завиграшки захопить цей світ.

— Що ви зі мною зробите?

Алістер став перед Пітером і здійняв руки, розмістивши долоні за кілька дюймів від його скронь.

— Просто розслабся. Що дужче опиратимешся, то дужче болітиме, — промимрив Алістер.

Його очі засвітилися таким самим криваво-червоним сяйвом, що й мої, а між долонями поволі збиралася чорна імла, поєднуючи їх. Вона клубочилася й танцювала між його пальцями, просочуючись у голову небожителя. Крики мені подобалися найменше; вони завжди надто голосно відлунювали. Та, певно, іншої реакції й очікувати не варто, коли хтось розриває на шмаття ваш мозок і знову складає його до купи. Звісно, Алістер уже контролював кількох небожителів, однак жоден із них не належав до такого високого рангу, як цей, і жоден не відвідував те кляте місто. Кейден нарешті буде задоволений.

Крики раптово припинилися, і я підняла голову.

— Ти завжди відвертаєшся, — промовив Алістер із кривим посміхом.

— Мені це не подобається.

Я не планувала це озвучувати. Кейден не сприймав слабкості, але я була смертною, перш ніж відмовилася від життя. Я була

людиною, зі смертними почуттями, смертними думками та смертним життям. Хай як би далеко я зайшла і хай що б зробила, моя смертність завжди прокрадалася назад. Дехто сказав би, що то смертне серце мене зраджує. Та це була додаткова причина стати сильнішою, швидшою, підступнішою. Щоби вижити, треба перетнути межу, і я зробила це купу століть тому.

— Після всього, що ти накоїла, це, — він вказав на притихлого небожителя, — тебе непокоїть?

— Дратує, — я вперла руки в боки й досадливо зітхнула. — Ми закінчили?

Алістер знизав плечима.

— Залежить від того, чи не бачила ти чогось, пов'язаного з книгою.

А, звісно, книга. Причина нашої біганини й вивідування цілою Онуною.

Я похитала головою.

— Ні, та якщо він може підібратися до Руки — це вже щось. Це початок.

Він зціпив зуби й похитав головою.

— Цього недостатньо.

— Я знаю.

Помахом руки я зупинила його подальші заперечення.

— Працюй із тим, що маєш.

Його обличчя освітив холодний і загрозливий посміх. Алістер скидався мені на кригу — від чітко окреслених вилиць до порожнечі в очах. Він ніколи не був смертним і знав лише служіння Кейдену. Він підняв руку, безмовно наказуючи, і небожитель підвівся зі стільця. Слова були зайвими — Алістер заволодів його свідомістю й тілом.

— Ти забудеш те, що сьогодні сталося. Тепер ти належиш мені. Станеш моїми очима й вухами. Що ти бачиш — я бачитиму. Що ти чуєш — я чутиму. Що ти промовиш — я промовлю.

Пітер дослівно повторив слова Алістера. Відрізнявся лише тон голосу.

— А тепер прибери цей гармидер, доки гості не з'явилися.

Пітер мовчки обійшов Алістера й узявся наводити лад у кабінеті. Алістер став біля мене, і ми разом спостерігали за ним. Для нього нас ніби не існувало; він став безмозкою маріонеткою під Алістеровим контролем. Я придушила бажання здригнутися, знаючи, що слугувала тим самим для Кейдена. З єдиною відмінністю — я це усвідомлювала. А от Пітер утратив таку здатність, коли його розум опинився під владою Алістера, і жодна сила на Онуні не розірве цей зв'язок. Щойно він перестане давати користь, той позбудеться його, як інших, що були до нього. Я допомагала, робила це протягом століть. Якійсь частині мене боліло дивитися, як він виконує завдання, від яких не годен відмовитися.

Кляте серце смертної.

Алістер обернувся до мене й плеснув у долоні, відвертаючи увагу від роздумів.

— Допоможи прибрати тіла вниз.

Він пройшов повз мене, попрямував до дверей і, озирнувшись, крикнув:

— Пітере, скажи, де у тебе великі пакети для сміття.

— На кухні. Третя шафка, нижня полиця.

Я крутнулася на підборах і подалася вслід за Алістером геть із кімнати, а далі сходами вниз.

— Що ми зробимо з тілами?

Він кинув мені через плече цілковито лиху посмішку.

— Удома є вдосталь Іг'Моррутенів, які вмирають з голоду.

ТІНІ ХВИЛЯМИ НУРТУВАЛИ ДОВКОЛА АЛІСТЕРА, доки ми порталом переміщувалися додому, на НОВАС. Там нас привітали тепле, солоне морське повітря та зловісна тиша. Новас був островом біля узбережжя Кашуенії, проте не зовсім звичайним. Він випинався із просторів океану, наче лютий звір, що погрожує захопити довколишні води. Я завжди припускала, що це уламок із тих, що впали в наш світ під час Війни Богів. Кейден заявив на нього права, сформувавши його та зробив своїм. Гадаю, цей острів був нашим домом, хоча дім — це примарне поняття. На Новасі я ніколи не почувалася як удома. Моя домівка там, де моя сестра. О, як я за нею скучила...

Я завдала кілька об'ємних, чорних сміттєвих пакетів на плече й попростувала за Алістером. До моїх просочених кров'ю підшов прилипав пісок, виповнюючи нашу мандрівку виснаженням. Неозорій краєвид обрамовували дерева, крізь гілки прозирило сонце, утворюючи м'яке, лагідне світіння. Оманливе світіння. Нічого м'якого й лагідного тут не було. Сам пляж видавався доволі привітним. Повітря віддавало присмаком солі, а ласкаві хвилі плескалися біля берега. Кришталево-блакитна вода принаджувала... якщо не думати про те, що ховалося під поверхнею.

— Тут тихо, — промовила я, коли ми ступили на стежку із вулканічного гравію. — А тут ніколи не буває тихо.

— Мабуть, ми вовтузилися з Пітером довше, ніж гадали, — відповів Алістер, озираючись довкола так, ніби щойно це помітив.

Я похитала головою й зітхнула — він безперечно мав рацію. У разі нашого спізнення Кейден розсердиться, незалежно від того, яку інформацію ми здобули. На жаль, неприродна тиша на острові не показувала достеменно його настрою.

Ми йшли далі, сповільнюючи кроки, що ближче підходили до чималої споруди. Кілька широких сходинок вели до двійчастих дверей. Фасад будинку оточував залізний паркан, надаючи модернового вигляду громіздкій будівлі, яку Кейден вирізьбив із активного вулкану — джерела постійного розширення острову Новас. Ми штовхнули двері й увійшли. Ще в передпокої нас огорнуло жаром. У будинку було тепло й сухо, але якраз до міри. Рідний світ Кейдена давно забули й покинули, запечатали після Війни Богів. Його батьківщина мала набагато тепліший клімат, ніж Онуна, і лише вулканічний острів міг подарувати йому відчуття дому.

Я кинула важкі пакети на підлогу й, заклавши руки в боки, гукнула:

— Любий, я вдома!

Мій голос лунко рознісся просторим, незамкнутим передпокоєм.

Алістер пирхнув і закотив очі, жбурнувши свої величезні пакунки поряд з моїми.

— Дитячі витівки, — пролунало в нас над головами, і я глянула вгору.

За нами з-за великої балюстради на другому поверсі спостерігав Тобіас. Сонячне світло струменіло зі скляного даху, надаючи бронзового полиску його ебеновій шкірі. Він поправив запонку на манжеті темно-синьої сорочки, не відриваючи від нас погляду.

Алістер тихенько присвиснув.

— Причепурився, га? Уже почалося?

Тобіас коротко всміхнувся Алістеру, й усмішка торкнулася очей. Мені ж другий заступник Кейдена жодного разу так не усміхався.

— Ти спізнився, — він перевів на мене погляд, прудкий, наче гадюка, і так само отруйний. — І ти теж.

Я надіслала йому поцілунок рукою.

— Скучив за мною?

Я вже звикла до не надто доброзичливого ставлення Тобіаса. Він ніколи не казав цього, та я підозрювала, що причина його неприязні полягає в тому, що Кейден, створивши мене, віддав мені місце першої заступниці. Так Тобіас став другим, а Алістер — третім, хоча цьому було однаково. Доки Алістер мав дім і їжу, він не переймався тим, кому віддавав перевагу Кейден.

— О, зажди, доки дізнаєшся причину спізнення, — промовив Алістер. — А ще ми принесли вечерю для тварюк.

Тварюки.

Тобіас глянув на пакети біля наших ніг, і кутики його губ повзли догори.

— Вони будуть вдячні, але вам обом треба готуватися. Нехай хтось інший віднесе їм здобич. У нас немає часу.

Ніби за сигналом, створіння затягнули спів, і я опустила погляд на кам'яну підлогу. Спиною побігли дрижаки від їхнього хорového реготу. Він завжди скидався мені на сміх гієн і лунав до біса моторошно. Я знала, як заглибоко під землею вони перебували, і такий рівень акустики щоразу приголомшував. Багатомильні тунелі зміїлися в надрах вулкану, поєднуючи кімнати, зали й темниці на численних рівнях.

— Він триматиме їх під замком, доки гості не підуть? — запитала я, піднявши брову.

Алістер із Тобіасом вишкірилися, а потім Алістер докірливо похитав головою й попростував углиб будинку. Тобіас відштовхнувся від балюстради та зник нагорі, лишивши мене наодинці.

Я обхопила себе руками, витріщаючись на підлогу так, ніби могла бачити крізь неї.

— Певно, це і є відповідь на питання, — зітхнула я.

Не те щоб я їх боялася. Кейден створив купу Іг'Моррутенів за весь цей час, однак вони не були такими, як я, Алістер чи Тобіас. Вони скидалися на рогатих горгулій, якими смертні прикрашали будинки. Я часто міркувала, що, можливо, люди бачили якраз цих Іг'Моррутенів і зобразили їх у мистецтві, намагаючись так побороти свій інстинктивний страх перед монстрами. Ці звірі були могутніми, жорстокими, ласими до плоті й крові.

Вони могли спілкуватися між собою, проте велике перебільшення називати це розмовою. Копіювати слова вони вміли, однак мали обмежене мовлення.

Із зовнішнього передпокою долинули кроки. Кілька прислужників Кейдена підійшли до мене й зупинилися неподалік. Я копнула ногою найближчий пакет із тілами.

— Віднесіть це вниз і подбайте, щоб вони поїли. Я мушу готуватися до зустрічі з елітою Іншосвіту.

Стукіт моїх підборів відлунював будинком, доки я піднімалася крученими, обсидіановими сходами до головної зали Кейдена. Я завжди називала її годівницею самолюбства, бо все в ній кричало про манію величчя — від гобеленів до екстравагантного інтер'єру.

Коридор наповнювали голоси, а на стінах мерехтіли відблиски світла. Я пришвидшила кроки, обсмикуючи краї вузької чорної сукні, у яку перевдягнулася. Я знала, що запізнююся, але мусила відмитися від крові. Що ближче до зали, то голоси гучнішали. От срань, схоже, там аншлаг.